Misima Jukio

A KESZTYŰ

Egy hóesés utáni reggel korán elindultam az iskolába. A barátom este telefonált, hogy értesítsen, hógolyócsata lesz másnap. Mivel mindig álmatlanság gyötört, ha nagyon vártam valamilyen eseményt, már kora hajnalban, alighogy kinyitottam a szemem, elindultam az iskolába, meg se nézve, hány óra.

A hó alig ért bokáig. És amikor később a magasvasút ablakából kinéztem a városra, nem volt szép a hófödte táj, mely nem verte még vissza a felkelő nap sugarait, inkább lehangoló. A hó piszkos pólyaként eltakarta a város nyílt sebeit, a rendszertelen utcák, zegzugos sikátorok, az udvarok és a kietlen telkek szabálytalan forradását, eltakarta a szépség egyetlen formáját, mely városaink panorámájában föllelhető.

A még üres vonat egyre közeledett az iskola felé, s láttam, amint a gyárnegyedek fölé emelkedik a nap. Hirtelen minden csupa fény lett, csupa öröm. A kémények magas, gyászos oszlopai és a sötéten hullámzó, sivár palatetők megbújtak a hó ragyogó álarcának nevetése mögött. Az ilyen, hóval borított táj gyakran szolgál zendülés vagy forradalom hátteréül. A hó visszfényében gyanúsan ólomszínű volt a járókelők arca, összeesküvőkére emlékeztetett.

Amikor az iskolával szemben leszálltam a vonatról, már olvadóban volt a hó, s hallottam, ahogy a szomszédos szállítóvállalat épületének tetejéről csordogál a víz. Nem tudtam elfojtani azt a gondolatomat, hogy a táj tündöklése folyik el lassan. Fénylő, ragyogó hószilánkok torlódtak fel öngyilkosok módjára a járda sarában, beszennyeződtek a járókelők cipőjének piszkától. Ahogy az ereszcsatorna alatt lépegettem, egy darab hó esett véletlenül a nyakamba.

Az iskola udvarán még érintetlen volt a hó. Még nem nyitották ki az öltözőszekrényes terem ajtaját, de a többi terembe be lehetett menni.

Ablakot nyitottam a földszinten, a második osztályban, s a havat néztem az iskolaépület mögötti fák közt. Az ösvényen, amely a hátsó kaputól a fákkal teleültetett emelkedőn át ahhoz az épülethez vezetett, ahol voltam, nagy lábnyomokat pillantottam meg; az ösvényt követték, egészen addig az ablakig, ahonnan nézelődtem. Majd a lépések félkört írtak le, s eltűntek a természettudományi pavilon mögött, amely balról idelátszott.

Valaki megelőzött. A hátsó kaputól vezető úton jött fel minden bizonnyal, benézett az ablakon, s mivel nem látott senkit, a természettudományi pavilon mögé ment. Csak néhány bejáró használta a hátsó kaput. Rebesgették, hogy az egyikük, Omi, minden reggel nőtől jön az iskolába. De Omi mindig az utolsó pillanatban mutatko-

zott csak, amikor elkezdődött az óra. Mégse tudtam elképzelni, hogy a lépések mástól is származhatnának, s a nyomok nagy méretéből ítélve biztos voltam benne, hogy ő járt itt.

Kihajoltam az ablakon, pillantásom az ösvényt fürkészte, s a lábnyomokban friss, fekete földet láttam, ettől a nyomok valahogy határozottabbak lettek, nyomatékosabbak. Hatalmas erővel vonzottak ezek a lábnyomok. Legszívesebben kiugrottam volna az ablakon, fejjel előre, hogy beléjük temessem arcomat. De mint mindig, hirtelen támadt szeszélyemtől most is megvédtek lusta reflexeim. Nem vetettem ki magam az ablakon, hanem tarisznyámat a padra helyeztem, és szép lassan felmásztam az ablakpárkányra. Egyenruhám zakójának gombjai alig nyomódtak a perem kövéhez, s máris tőrként hatoltak törékeny bordáim közé, édes fájdalmat okozva. Amikor az ablakból a hóba ugrottam, ez az enyhe fájdalom megmaradt, reszkető izgalommal töltött el, a kaland érzetével. Sárcipős lábammal óvatosan a nyomba léptem.

A nyomok nagynak látszottak, de most kiderült, hogy majdnem ugyanolyan méretűek, mint az én lábam. Nem vettem számításba, hogy az, aki a hóban hagyta őket, valószínűleg szintén sárcipőt viselt, akkoriban ez volt a divat az iskolában. Most, hogy ez eszembe jutott, eldöntöttem, hogy a lábnyom nem elég nagy, nem lehet Omié.

Rossz érzésem támadt, mert féltem, hogy csalódni fogok reményemben, és nem Omit találom majd a természettudományi pavilon mögött, mégis valami sarkallt, hogy kövessem a fekete nyomokat. E pillanatban valószínűleg már nem csak az a remény hajtott, hogy Omival találkozom; épp ellenkezőleg, mivel megtört a varázs, vegyes érzés kerített hatalmába, sóvárogtam az után, aki megelőzött és a hóban hagyta lábnyomát, de bosszút szerettem volna állni rajta.

Zihálva követtem a nyomokat.

Egyik lábnyomból a másikba léptem, mintha köveken járnék, hogy gázlón keljek át. A nyomok peremén porhanyós, szénfekete föld türemkedett elő, másutt feltorlódott a bepiszkított, összenyomott hó, amott meg kilátszottak a kockakövek. Hirtelen azon kaptam magam, hogy én is nagyokat lépek, akárcsak Omi.

A természettudományi pavilon túlsó feléig követve a nyomokat, átszeltem a hosszú árnyékot, amelyet az épület vetett a hóra, majd továbbmentem a nagy sportpálya fölé emelkedő dombig. A mindent beborító, csillogó hótakaró összemosta a pálya háromszáz méteres ellipszisét a hepehupás területtel, amely körbefogta. Két óriási fa, két zelkova állt egymás mellett a pálya sarkában, a reggeli napsütésben megnyúlt árnyékuk a havon jelentéssel ruházta fel a tájat. A természet mindig szerencsés tökéletlenséggel hangsúlyozza ki nagyságát. A szilfára emlékeztető nagy fák a hó visszfényében plasztikus törékenységgel nyúltak fel a kék téli égig, ferdén érte őket a reggeli napsugár; néha-néha egy darab hó aranyporként csúszott végig a merev, csupasz ágakon a fatörzs villás elágazásáig. A sportpályán túl sorakozó hálótermek teteje s a mögöttük lévő sarjerdő mintha mozdulatlan álomba merült volna. Olyan mély volt a csend, hogy a hó néma lecsússzanása is erős, messzehangzó visszhangot vert.

Egy pillanatig káprázó szemmel álltam a ragyogó térben.

A hófödte táj valamiképpen romos várkastélyhoz hasonlított: varázstükör volt, határtalan fényben és ragyogásban fürdött, mint a régi várak romjai. És a rom egyik sarkában, a mintegy öt méter széles út havába latin írásjegyekkel óriási betűket rajzolt valaki. A közelemben egy nagy kör volt, egy O. Aztán egy M következett. Távolabb most íródott a harmadik betű, egy hosszú, széles I.

Omi volt az. A lábnyomok, melyeket követtem, az O-hoz vezettek, az O-tól az M-ig, és aztán megérkeztek Omihoz, aki végighúzta a havon sárcipős lábát, hogy az I-t befejezze, zsebre vágott kézzel, fehér sáljába burkolózva nézett lefelé. Árnyéka mintegy kihívásként hullott a hóra, mint a zelkováké a mezőn.

Lángolt az arcom. Hógolyót gyúrtam kesztyűs kezemmel, és feléje dobtam. A dobás rövidre sikerült.

Omi e pillanatban végzett az I-vel, és, valószínűleg véletlenül, felém nézett.

— Hé! — kiáltottam.

Féltem, hogy Omi egyetlen reakciója a nemtetszés lesz, mégis űzött a megmagyarázhatatlan szenvedély, s ahogy elkiáltottam magam, máris ott futottam a meredek lejtőn, hogy találkozzunk. Futás közben hihetetlen hangok jutottak el a fülemig; Omi barátságosan kiabált, de azért az erejét is éreztette.

— Hé, ne lépj a betűkre!

Aznap reggel mintha kicserélték volna. Házi feladatait nem csinálta meg általában, könyveit a ruhatárban hagyta, zsebre vágott kézzel érkezett reggel az iskolába, épp annyi ideje volt csak, hogy ügyesen kibújjon a kabátjából, s beálljon az osztályba igyekvő tanulók sorába. Milyen más volt ma! Valószínűleg egyedül volt kora reggel óta, és utánozhatatlan, barátságos, egyszersmind durva mosolyával fogadott — engem üdvözölt, akit mindig taknyosként kezelt, még megvetésre se méltatott. Mennyire vágytam a mosolyára, hogy lássam fehér, fiatal, csillogó fogait!

De amikor már elég közel voltam hozzá, és világosan kivehettem mosolygó arcát, kialudt a tűz, amely egy pillanattal korábban ott lobogott bennem, amikor a „hé!"-t kiáltottam. Hirtelen megbénított a félénkség. Lendületem megtört, belém villant a felismerés, hogy Omi valójában nagyon egyedül van. Mosolya valószínűleg erőltetett volt, arra szánta, hogy elrejtse fegyverzete gyönge pontját, amelyet véletlenül fölfedeztem, de az a fölfedezés nem engem sebzett meg, hanem a róla kialakított képet.

Alighogy megláttam ezt az óriási, hóba rajzolt OMI-t, félig öntudatlanul megértettem talán magányossága valamennyi görcsét és szögletét — megértettem az igazi okot is, amit talán ő maga sem értett világosan, s ami ilyen korán idehozta az iskolába. Ha bálványom lélekben térdet hajtott volna előttem, ilyesféleképpen mentegetőzve: „A hógolyócsata miatt jöttem ilyen korán", biztosan elvesztettem volna magamban valamit, ami fontosabb volt, mint feláldozott büszkesége. Érezve, hogy nekem kell megszólalnom, idegesen keresgéltem, mit is mondhatnék.

— Ma már lőttek a hógolyócsatának is? — kérdeztem végül. — Azt hittem, több hó lesz.

— Hm...

Közömbös képet vágott. Határozott vonalú állkapcsa megkeményedett, és arcán feléledt a lenéző sajnálkozás. Szemlátomást erőlködött, hogy gyerekként bánjon velem, és megint kihívóan csillogott a tekintete. Valószinűleg hálás volt, amiért nem kérdezősködtem a hóba rajzolt betűkről, engem meg elbűvölt kínos erőlködése, hogy elnyomja háláját.

— Hú! Utálom az egyujjas kesztyűt — mondta.

— Pedig felnőttek is hordják.

— Te szegény, fogadok, még azt se tudod, milyen érzés bőrkesztyűt hordani. Nesze!

Hótól nedves bőrkesztyűjét durván az arcomba vágta.

Félreugrott. Nyers, állati láng lobbant fel bennem, bélyeget sütve arcomra. Ránéztem, és éreztem, hogy áttetsző kristály a szemem...

E pillanattól fogva szerelmes voltam Omiba.

Ott volt aztán a fehér kesztyű...

Iskolánkban az a szokás járta, hogy ünnepkor fehér kesztyűt hordtunk. Már a fehér kesztyű felhúzása is, csuklónkon a mélabúsan derengő gyöngyházgombokkal, kézfejünkön a három, megfontolt tűzéssel kellőképpen felidézte az ünnepet — a sötét dísztermet, ahol az ünnepségeket tartottuk, és induláskor a markunkba nyomott sioni cukorkásdobozt, a felhőtlen égboltot, amelynek búrája alatt mintha mindig pompás hangokat hallatnának ezek a napok a delelőjükön, mielőtt lelappadnának...

Nemzeti ünnepet ültünk, télen, valószínűleg a Császárság Napját. Azon a reggelen Omi megint szokatlanul korán érkezett az iskolába.

A másodikos tanulók az iskolaépület melletti játszótéren akkorra már elkergették az elsősöket a mérleghintáról, kegyetlenül élvezve, hogy birtokba vehetik a hintát. A másodikosok színleg lefitymálták ugyan az olyan gyerekes játszótéri játékokat, mint amilyen a mérleghinta, szívük mélyén azonban ragaszkodtak hozzá; az elsősöket erőszakkal elzavarva megőrizhették a látszatot, úgy tettek, mintha félig mókából adnák át magukat a mulatságnak, komolytalanul. Az elsősök, illő távolságban, körbe állták a hintát, a felsősök durva játékát bámulva, ezek meg tisztában voltak vele, hogy közönségük akadt. A láncokra felfüggesztett hinta ütemesen lengett, faltörő kosként csapódott ide-oda, és a küzdelemnek az volt a tétje, hogy ki tudja lelökni a másikat a hintáról.

Omi a hinta közepén állt, lábát erősen megvetve, ellenfél után kutatva mohó szemmel; testtartásában volt valami, ami a bekerített gyilkoséra emlékeztetett.

Az osztályunkban senki nem mérhette össze az erejét Omival. Néhány fiú sorban felugrott a hintára, de Omi gyors kézmozdulattal máris lesöpörte őket; a hinta körül a földön a kora reggeli napfényben szikrázott a jég, melyet lábuk széttaposott.

Omi, minden győzelme után, győztes bokszolóként szélesen vigyorogva összeszorította feje fölött a kezét. Az elsős tanulók megéljenezték, elfelejtve, hogy Omi volt a vezér, amikor elkergették őket a hintáról.

Tekintetemmel követtem Omi fehér kesztyűs kezét. Sebesen mozogtak, tökéletes pontossággal, akárcsak egy fiatal állat patái, tán egy farkaséi. Időnként nyílvessző tollaként szelték a téli reggel levegőjét, hogy egyenesen az ellenfél mellére sújtsanak. S az ellenfél a fagyos földre zuhant, hol a talpára esett, hol a fenekére. Ritkán előfordult, hogy abban a pillanatban, amikor egy-egy ellenfelét kiütötte a hintán, Omi már-már maga is leesett, s miközben teste az egyensúlyát kereste, mintha fájdalomtól vonaglott volna ott fönn a hintán, mely csúszós volt a halványan fénylő jégtől. De hajlékony csípőjének erejével mindig újból és újból visszaállt a gyilkos pózába.

A hinta le-föl járt, közömbösen lengve...

Néztem, s hirtelen rosszullét környékezett, kínzó, megmagyarázhatatlan rosszullét. Kábultsághoz hasonlított, mely a hinta lengésétől tört rám, de nem kábultság volt. Szellemi szédülés volt inkább, rosszullét, amelyben belső egyensúlyom zúzódott szét Omi veszélyes mozdulataitól. S ezt a bizonytalanságot még ingatagabbá tette, hogy két, egymással ellentétes, de diadalmaskodni akaró erő sodort magával. Egyik az önvédelem ösztöne volt. A másik mélyebben, intenzívebben tört beső egyensúlyom

szétmállasztására — az öngyilkosság kényszere volt, az a megmagyarázhatatlan és titokzatos lendület, amelynek az egyén gyakran öntudatlanul engedi át magát.

— Na mi van, gyáva banda? Nem jön senki?

Omi teste szelíden hintázott jobbra-balra, csípője a hinta mozgására hajladozott. Fehér kesztyűs kezét a csípőjén pihentette. A sapkájára tűzött aranyozott jelvény csillogott a reggeli napsütésben. Még soha nem láttam ilyen szépnek.

— Majd én! — kiáltottam.

Szívem dobogása hevesen felgyorsult, és óraütésként pontosan jelezte a pillanatot, amikor végül is kimondom a szót. Mindig így történt, amikor engedtem a vágynak. Mintha az, hogy felugrom a hintára és megküzdöm Omival, nem pusztán ösztönző cselekedet lett volna, hanem a sors rendelése. A későbbi években az efféle cselekedetek hitették el velem csalárdul, hogy „erős akaratú ember" vagyok.

— Vigyázz! Vigyázz! A fűbe harapsz! — kiabáltak a többiek.

Gúnyos kiáltozásuk közepette másztam fel a hinta egyik végére. Miközben mindent megtettem, hogy talpon maradjak, a lábam megcsúszott, s a levegő máris megtelt csúfolódó zsivajjal.

Omi bohóckodva fogadott. Bolondozott, megjátszotta, hogy lepottyan a hintáról. Mi több, ingerkedett velem, felém rázta kesztyűs ujjait. Minden ujját végzetes fegyvernek láttam, élesre köszörült heggyel, mely mindjárt átdöf.

Fehér kesztyűs kezünk többször, csípősen csattanva ért össze, és én mindannyiszor megtántorodtam az ütés erejétől. Nyilvánvaló volt, hogy Omi szándékosan fogja vissza az erejét, kényére-kedvére mulatott velem, késleltetve gyors bukásomat.

— Ó, de félek! Hogy te milyen erős vagy! Kikészítettél! Mindjárt leesem, nézd csak! — Nyelvét öltötte rám, és tettette, hogy lezuhan.

Elviselhetetlenül kínos volt látnom bohóckodó arcát, nézni, hogy akaratlanul lerombolja szépségét. Jóllehet most már apránként a hinta végére kényszerített, nem tudtam megállni, lesütöttem a szemem. És pontosan ebben a pillanatban hirtelen megütött a jobb kezével. Reflexszerű mozdulattal, nehogy leessem, jobb kezemmel a levegőbe kaptam, és kezem véletlenül beleakadt Omi jobb kezének ujjaiba. Mintha villám csapott volna belém, amikor fehér kesztyűbe szorított ujjait megérintettem.

Farkasszemet néztünk egy pillanatig. Valóban nem volt több egy pillanatnál. A bohóckodó vonások elenyésztek, különös őszinteség ömlött el az arcán. Valami makulátlan, ellenségeskedés és gyűlölet híján lévő vadság rezgett rajta felhúzott új húrjaként. De talán csak képzelődtem. Talán csak a pillanatba merevült tekintet ürességét láttam, amelyben, amint az ujjainál fogva magam felé húztam, úgy érezte, ő is leesik a hintáról. De bármi volt is az igazság, tudtam, ösztönösen és biztosan, hogy Omi észrevette, milyen szemmel néztem rá abban a pillanatban, megérezte a lüktető erőt, mely villámként cikázott ujjhegyeink között, kitalálta a titkomat — kitalálta, hogy szerelmes vagyok belé, senki másba a világon, csakis őbelé.

S e pillanatban mindketten lezuhantunk a hintáról.

Valaki segített lábra állni. Omi volt az. Nyersen felhúzott a karomnál fogva, és szótlanul dörgölni kezdte egyenruhámon a sarat. Könyökét bepiszkította a sár és a villogó jég. Belém karolt és sétálva távolabbra vezetett. Reá emeltem a tekintetem, mintha csak szemrehányást akartam volna tenni, hogy kiteregeti meghittségünket.

Alsós korunk óta egy osztályba jártunk, és senki nem ütközött meg, ha két tanuló egymás vállát átkarolva sétálgatott. E pillanatban különben is megszólalt a sípszó, osz-

tályonkénti sorakozóra híva, s mi egymást bizalmasan átkarolva siettünk az osztályhoz. Hogy Omi velem együtt esett le, csak a játék végét jelentette a fiúknak, amelyre ráuntak, az pedig, hogy Omi meg én karonfogva távozunk, nem érdemelt különösebb figyelmet.

Én mindenesetre földöntúli boldogságban úsztam, miközben a karjára támaszkodva sétáltam. Talán törékeny egészségem miatt a szerencsétlenség előérzete vetett árnyékot minden örömömre, de most semmi mást nem éreztem, csak karjának erejét, szenvedélyességét, a karjából ez az érzés mintha az enyémbe is átsugárzott volna, belém hatolt, eláradt bennem, csordultig telítette a testemet. A világ végezetéig szerettem volna Omival sétálni.

De odaértünk, ahol felsorakozott az osztály, Omi elengedte a karom és beállt a sorba. Rám se hederített. Az ezután következő ünnepély alatt négy székkel arrébb ült, mint én. S fehér kesztyűm foltjáról minduntalan Omi fehér kesztyűjére vándorolt a tekintetem...

De, ha homályosan is, megsejtettem első szerelmem végét. Bizonyára ez a balsejtelem táplálta szorongásomat, amely gyönyöröm lényege volt.

Eljött egy nap tavaszutón, egy olyan nap, amelyet mintha a nyár kelméjéből szabtak volna ki mutatóba; a beköszöntő évszak főpróbája volt. Az a napja volt ez az évnek, mely a nyár képviselőjeként érkezik, hogy megvizsgálja a ruhásládákat, és megbizonyosodjék, minden készen áll a fogadására. Ezen a napon az emberek nyári ingben jelentek meg, hogy megmutassák, ők készen állnak.

Nagy volt a hőség, én mégis benáthásodtam és légcsőhurutom volt. Az egyik barátomnak történetesen a gyomra fájt, így együtt mentünk az orvosi rendelőbe az írásos felmentésért, amely lehetővé tette, hogy ne kelljen tornásznunk.

Visszatérőben csigalassúsággal baktattunk a tornaterem felé. Az orvosi rendelőben tett látogatásunk jó ürügyül szolgált a késéshez, és mi aggályosan megkurtítottuk, ha csak pár perccel is, azt az unalmas időt, amelyet a gyakorlatok nézésével kell majd eltöltenünk.

— Micsoda hőség, a fene egye meg! — mondtam, kibújva egyenruhám zakójából.

— Jobban tennéd, ha magadon hagynád, amilyen náthás vagy. Meg fogják csináltatni veled a gyakorlatokat, ha meglátnak.

Magamra kaptam a zakót.

— De én levehetem, hiszen nekem csak a gyomrom fáj. — S helyettem a barátom vette le eltökélten a zakót, mintha csak csúfolódna.

A tornateremhez érve a fal mentén húzódó fogasokon lógó ruhadarabokból láttuk, hogy a fiúk levették a pulóverjüket, néhányan még az ingüket is. A sötét tornateremből nézve mintha eleven fénnyel csillogott volna a föld a tornaszerek körül, ott, ahol homok volt és fű. Beteges szervezetem a megszokott módon reagált; a tornaszerek felé tartva nyűgösen köhécseltem.

A jelentéktelen tornatanár alig vesztegetett egy pillantást a feléje nyújtott orvosi igazolásokra. Azonnal a tanulók felé fordult, és azt mondta:

— Rendben van, most próbálják ki a nyújtót. Omi, mutassa meg nekik, hogyan kell használni.

Baráti hangok kezdték titokban szólongatni Omit, aki egyszerűen felszívódott,

mint ahogy máskor is megtette tornaóra alatt. Nem lehetett tudni, mit csinál ilyenkor, most is lustán jött elő az egyik fa mögül, amelynek zsenge zöld levelei reszkettek a fényben.

Amikor megláttam, mellkasomban dörömbölni kezdett a szívem. Omi levetette az ingét, csak egy ujjatlan, vakítóan fehér trikó fedte a mellkasát. Napbarnította bőrén mintha világított volna a trikó fehérsége. Olyan fehér volt, hogy szinte érezni lehetett, messziről, mint a párizsi gipszet. S ezt a fehér gipszet domborműnek faragták, mely megmutatta a mellkas merész körvonalait a két mellbimbóval.

— Ez a nyújtó? — kérdezte Omi a tanártól szárazon, bizalmas hangsúllyal.

— Igen.

Ekkor, azzal a gőgös nemtörődömséggel, ahogy a szép fizikumú emberek gyakran viselkednek, Omi ráérősen lehajolt, nedves homokot kotort a földről, és bekente vele a tenyerét. Fölegyenesedett, két kezét összedörzsölte, s a vasrúd felé emelte arcát. Annak az embernek a merész elhatározása csillogott a szemében, aki kihívja az isteneket, s a szeme tükrében egy pillanatra felvillant a kék májusi ég, de ugyanakkor a hideg megvetés is.

Felszökkent. Teste máris a vasrúdon függött, két erős karjánál fogva, s ezek a karok méltók voltak a rájuk tetovált horgonyokra.

— Ó — ó — ó! — az osztálytársak bámuló kiáltása felcsapott, és súlyosan lebegett a levegőben.

A fiúk, ha a lelkük mélyébe néznek, egytől egyig fölfedezhették volna, hogy ez a csodálat nem kizárólag Omi erőmutatványának szól. A fiatalságnak szólt ez a csodálat, az életnek, a fölénynek. S az elképedés hangja megszólalt a burjánzó szőrcsomó láttán, amelyet Omi fölemelt karja tárt fel a hónaljban.

Életünkben valószínűleg először láttunk ilyen dús szőrzetet; már-már tékozlónak tetszett, mint a nyári fű zavaró, buja tenyészete. S mint a fű, mely nem elégszik meg azzal, hogy ellepi a nyári kertet, hanem a kőlépcsőt is beborítja, Omi hónaljának mély vájatából is előbuggyant a szőr, és sűrűn a mellére borult. A két fekete bozót csillogott, fürdött a napfényben, s Omi bőrének meglepő fehérsége elő-előkandikáló fehér homokra emlékeztetett.

Amikor felhúzta magát a nyújtón, karjának izmai keményen kidagadtak, és válla felduzzadt, mint a nyári felhő. Hónaljának bozontja fekete árnyékként húzódott vissza, majd fokozatosan eltűnt. Végezetül mellkasa magasan a vasrúdhoz dörzsölődött, könnyedén rezegve. Ugyanazokat a mozdulatokat ismételgetve Omi gyorsan többször felhúzta magát a nyújtón.

Életerő — az életerő szertelen, hamisítatlan bősége nyűgözte le a fiúkat. Elárasztotta őket a túlcsorduló élet, a céltalan vadság érzése, mely csak akkor magyarázható meg, ha mogorva, közönyös bujaságában önmagáért létezőnek tartjuk az életet. Erő költözött Omi testébe, bár Omi maga se tudta, s ez az erő azon mesterkedett, hogy hatalmába kerítse, összezúzza, tönkretegye, elhomályosítsa. Ilyen értelemben az erő betegségre hasonlított. Ettől a szenvedélyes erőtől fertőzötten Omi teste egyetlen célból helyeződött a földre: hogy ártalmatlan emberáldozat legyen, olyan, aki nem fél a fertőzéstől. A fertőzéstől rettegő emberek keserű szemrehányással tekinthetnek csak az ilyen testre... A fiúk tántorogva húzódtak hátra, minél távolabb.

Én is ugyanazt éreztem, mint a társaim — de fontos különbségekkel. Nekem erekcióm volt azon nyomban, hogy a burjánzó bozótot megpillantottam, s

elvörösödtem szégyenemben. Könnyű szövetből készült nyári nadrág volt rajtam, és féltem, hogy a többiek észreveszik, mi történt. Aztán, félelmemet sutba dobva, egy másik érzés támadt a szívemben, s ez sem volt zavartalan elragadtatás, az biztos. Álltam, Omi meztelen testét néztem, amelyet annyiszor kívántam látni, s ez a látvány megdöbbentett, olyan érzést robbantott bennem, mely ellentétes az örömmel.

Féltékenység volt...

Omi a földre ugrott, olyan ember arckifejezésével, aki valami nemes cselekedetet hajtott végre. A földre érés tompa huppanását hallva lehúnytam a szemem s a fejem ráztam. Azt hajtogattam magamban, hogy ezután nem vagyok többé szerelmes Omiba.

Féltékenység volt. Elég vad ahhoz, hogy saját jószántamból megtagadjam Omi iránt érzett szerelmemet.

Az az igény, mely ez idő tájt támadt fel bennem, hogy az önfegyelmezés spártai útját járjam, kétségtelenül közrejátszott. (E könyv írása ugyancsak ilyen irányú állandó erőfeszítéseim példája.) Gyenge egészségemnek és annak a majomszeretetnek köszönhetően, amellyel csecsemőkorom óta elhalmoztak, mindig olyan félénk voltam, hogy nem mertem nyíltan az emberek szemébe nézni. De most az lett a jelmondatom: „Légy erős!"

Hogy ezt elérjem, kitaláltam egy gyakorlatot, mely abból állt, hogy fenyegető arckifejezéssel, mereven néztem egyik vagy másik utas szemébe a villamoson, hazafelé vagy iskolába menet. A vaktába kiválasztott utasok többsége nem mutatott különösebb félelmet, amiért egy sápadt, vézna fiú komoran vizslatja őket, egyszerűen elfordították a fejüket; ritkán esett meg, hogy egyikük vagy másikuk mogorván visszabámult. Diadalnak könyveltem el, amikor elfordultak. Így szoktattam hozzá magam, hogy az emberek szemébe nézzek...

Beköszöntött a nyári szünidő. Türelmetlenül vártam, mégis olyan felvonásköznek bizonyult, amikor az ember nem tud mit kezdeni önmagával: ámbár ki voltam rá éhezve, kínos lakoma lett belőle.

Egy kisgyermekkori enyhe tuberkulózis után az orvos megtiltotta, hogy erős ultraviola sugárzásnak tegyem ki magam. A tengerparton soha nem engedték meg, hogy egyhuzamban harminc percnél hosszabb ideig tartózkodjam a napon. E szabály megszegése heves lázroham formájában mindig magában hordozta a büntetést. Még azt sem engedték meg, hogy részt vegyek az iskolai úszásoktatásban. Így soha nem tanultam meg úszni. Ez az úszni nem tudás a későbbiekben új jelentőséget kapott, közvetlenül kapcsolódott az örök varázshoz, amellyel elbűvölt a tenger, s azokhoz az alkalmakhoz, amikor féktelen erejével hatott rám.

Ebben az időben, amiről beszélek, még nem ismertem a tenger ellenállhatatlan kísértését. És mégis, el akartam valahogy ütni ezt az utálatosnak tartott időszakot, amely megmagyarázhatatlan vágyakat ébresztett bennem, tengerparton töltöttem el a nyarat, anyámmal és a testvéreimmel...

Hirtelen ráeszméltem, hogy egyedül vagyok a sziklán.

Nem sokkal előtte az öcsémmel meg a húgommal sétáltam a strandon, a szikla irányába, apró halakat keresve, melyek meg-megcsillantak a sziklák között kanyargó erecskékben. Horgászatunk nem járt a várt sikerrel, így kishúgom meg az öcsém ha-

mar ráuntak. Egy cselédlány értünk jött, és a napernyő alá hívott bennünket, ahol anyám üldögélt. Morcosan hadakoztam a visszamenetel ellen, így aztán a cselédlány magával vitte a kistestvéreimet, s engem egyedül hagyott.

Nyárdélutáni nap záporozott egyfolytában a tenger felszínére, óriási, vakító fénymező volt a kikötő. Néhány nyári felhő állt némán a látóhatár peremén, nemes, gyászos, mintegy prófétikus alakjuk félig elmerült a tengerben. A felhők izomzata fehér volt, akár az alabástrom.

Néhány vitorlás, jolle meg halászhajó indult útnak a homokos partról, és lomhán úszott a nyílt tenger felé. A hajókon levő parányi alakokon kívül egyetlen emberi forma nem volt látható. Titokzatos csend terült szét. Könnyű szellő fújt a tenger felől, kacér nőként, aki kibeszéli apró titkait, gondtalan bogarak láthatatlan szárnycsapására emlékeztető, gyönge neszt hozva a fülemig. Lapos, könnyen megközelíthető sziklák formázták mellettem a vízre hajló partot. Csak két vagy három kőszirt szögellt ki úgy, mint az is, amelyiken én ültem.

A nyílt tengerről hullámok érkeztek, és zöld, nyugtalan habként siklottak a víz felszínén. Alacsony sziklabolyok húzódtak a tengerig, torlaszt emeltek a hullámok elé, és segítséget hívó fehér karokként csaptak a magasba. A sziklák belemerültek a tenger mély gazdagságába, és mintha elszabaduló bójákról álmodoztak volna, melyek megtörik mozdulatlanságukat. De a habok egy szemvillanás alatt átcsaptak rajtuk, és változatlan sebességgel siklottak a part felé. Amint a parthoz közeledtek, valami föléledt és kiemelkedett zöld csuklyájuk alól. A hullám feltornyosult, szemmagasságig, fölfedve az óceán óriási fejszéjének borotvaélét, mely ott függött, lecsapásra készen. A sötétkék nyaktiló hirtelen lezuhant, fehér vért fröccsentve. A hullám teste buzogva hullt alá, levágott feje nyomában, s egy pillanatig visszaverte az ég tiszta kékjét, ugyanazt a mennyei kéket, mely az élőlények szemében tükröződik a halál köszöbén. A hullám támadásának röpke pillanatában a sima, lepusztított sziklabolyok elbújtak a fehér hab alatt, majd sorban előbukkanva a tengerből feltündököltek a visszahúzódó hullám barázdájában. A szikla tetejéről, ahol ültem, láttam a bolondul araszoló remeterákokat és a fényben mozdulatlanná dermedő rákokat a fénylő sziklákon.

Hirtelen rámtört a magányosság érzése. A következőképpen történt: az Omi életét kitöltő árvaság — s ez az árvaság abból született, hogy rabszolgájává tette az élet — Omi emlékével keveredve már régóta vonzott — kezdetben csak birtokba akartam venni ugyanezt a tulajdonságot, s most, a visszahúzódó tenger elteltsége láttán, az üresség érzésében megérintett az elhagyatottság, mely az övére hasonlított, teljesen ki akartam élvezni, az ő szemével. Omi és jómagam kettős szerepét akartam eljátszani. De ehhez föl kellett volna fedeznem valami halvány hasonlóságot. Ily módon Omi hasonmása leszek, és tudatosan tehetek úgy, mintha nagy vidáman bennem is túlcsordulna ugyanaz az elhagyatottság, mely nála valószínűleg öntudatlan, de végre valahára beteljesedne az az ábrándom, amelyben az Omi megpillantásakor érzett gyönyöröm az ő gyönyörévé válna.

Amióta Szent Sebestyén képe kísértett, öntudatlanul is fölvettem azt a szokást, hogy a fejem fölött összekulcsoltam a kezemet, valahányszor ruhátlan voltam. Az én testem csenevész volt, Sebestyén buja szépségének visszfénye még halványan sem csillant fel rajta. De most megint, önkéntelenül, ugyanazt a testtartást vettem fel. Pillantásom a hónaljamra tévedt. S titokzatos vágy buzgott fel bennem...

Eljött a nyár, és vele együtt hónom alatt kisarjadt az első, fekete bozót, nem olyan dús, mint Omié, az igaz, de kétségtelenül ott volt. Megvolt az Omival való hasonlóság, melyet szándékaim megköveteltek. Omi hozzátartozott szexuális vágyamhoz, ez nem volt kétséges, de azt sem lehetett letagadni, hogy ez a vágy elsősorban a hónaljamra irányult. A körülmények kombinációjának rajzása — az orrcimpámat megremegtető sós szellő, a rám ragyogó, fortyogó nyári nap, mely vállamat és mellemet égette, az emberi formák hiánya, ameddig a szem ellát — magával ragadott és életemben először a szabadban engedtem „rossz szokásomnak", a kék ég alatt. Tárgyául a hónom alját választottam...

Különös bánat rázta meg a testem. Az árvaság parazsát éreztem, forró volt, mint a nap. Sötétkék fürdőnadrágom utálatosan tapadt a hasamra. Lassan lemásztam a szikláról, a part mentén kelepcébe esett tócsában lépkedtem. A vízben fehér, halott kagylóra emlékeztetett a lábam, s a tócsa mélyén tisztán láttam a fodrozódva csillogó, kagylókkal telehintett homokot. Letérdeltem a vízben, és megadtam magam egy hullámnak, amely abban a pillanatban zúdult felém, hangos morajlással rám vetette magát. Mellen ütött, és szinte eltemetett súlyos tarajával...

A hullám visszahúzódott, magával ragadta romlottságomat. A visszaömlő hullámmal, a benne élő megszámlálhatatlanul sok élő szervezettel — mikrobákkal, tengeri növények magvaival, ikrával együtt — spermám miriádjait is elnyelte, magával sodorta a tajtékos tenger.

FÁZSY ANIKÓ fordítása

Misima egy tokiói vallási ünnepen